

п е р е ц ь

№ 19—20 (102—103) КИЇВ, 1946 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ V

З репертуару театрів виключені безідейні, низькопробні п'єси: «Циганка Аза», «Вбивство м-ра Паркера», «Дами і гусари» та інші.

Малюнок В. Глибенка

Консультація перця

Що таке принцип «рівних можливостей» для держав, що ото його так пропагують дві великі держави для всіх держав? — запитує т. ІВАНОВ.

Відповідь: Це принцип не новий. Його США та Великобританія запозичили у відомого ковбасника, який виробляв ковбасу з яричків (попелом з ковниною: один яричик, один кінв).

Чи справді колишній англійський прем'єр-міністр Черчилль хоче з нами воювати? — цікавиться т. БАННИК.

Відповідь: Ні, особисто сам Черчилль воювати з нами не хоче, — він хоче, щоб з нами воювали солдати, і то не дуже щоб англійські, а більше так: канадські, австралійські, африканські, японські, китайські, німецькі, андерсівські. А сам Черчилль — він не любить воювати, він тільки любить нацьковувати.

Хто такий генерал Макартур і чого він так розшаркується перед японськими самураями? — запитує т. КОВДРА.

Відповідь: Генерал Макартур — головкомандуючий американським військом в Японії. Він не з тих Макарів, що телят ганяє, а з тих, що в Тихому океані воду каламутять. А розшаркується він перед самураями тому, що серед самураїв багачко є його свояків, — тільки но-японському вони признаються Ма-сакадзу Мацуда, Хейцро Сібата, Кікуїцро Ямагуто. Але — це одне і те ж.

Чи є в Японії імператор і що він робить? — запитує т. ПРОЦЕНКА.

Відповідь: Він виконує обов'язки імператора й бога «по сумісництву». Називається він Хірокіто. Звуть його ще на пошану оперетки Сюлівана — мікадо.

Чому міністр іноземних справ Великобританії Бевін, лейборист, виступає проти демократичних і вільнолюбивих націй, проти їх справедливих вимог (Югославія, Єгипет, Індія і т. д.)? — запитує т. ШОВКОВИЙ.

Відповідь: Трудно на це відповісти. В древні часи поведінку людини визначали в залежності від її прізвища. Бе — він! Він — бе! Може й так! Це питання в нас іще дебатують.

НА ХЕРСТІВСЬКІЙ КУХНІ

Відомо, що від тієї «інформації» про Росію, яка сповнює шпальти багатьох газет у США, починає забивати дух навіть у багатьох буржуазних діячів, що знають толк на брехні. Тепер для того, щоб написати щонебудь про Росію, буває досить змішати трішки наклепу, трішки нещастя, трішки нахабства й страва готова.

Малюнок О. Козюренка

Чергове меню для американців.

Малюнки К. Заруби

БІЗНІС МІСТЕРА ДЖЕРДЕНА

Хоч ніч на 29 листопада була темна й холодна, та Уільярд Мід залишив теплу кімнату, щоб спіймати кішку, яка вискочила на двір. Це була не його кішка. Він знайшов її ввечері, повертаючись з роботи.

За будинком починався невеличкий лісок. Мід довго кликав кішку, але та, мабуть, боялась його і не хотіла вилазити з кущів. Тоді Мід поповз навкарачках і почав нявчати, сподіваючись, що кішка прибіжить на цей голос. У цю мить він почув людські голоси.

— І це правда? — спитав один голос.
— Ні, це брехня, Шоу! — відповів хтось хрипким голосом.

— Ти так гадаєш? — почув він перший голос. — Але вона зізналась у всьому!.. — Потім хтось зойкнув і все стихло...

Мідові, нарешті, пощастило спіймати кішку. Коли він повертався з нею додому, повз нього пробігла людина. За хвилину вона зникла в темряві, але Мідів кишеньковий ліхтарик на мить освітив обличчя людини. Мід помітив довгий крокастий ніс, одвіслу щелепу. Йому пощастило також помітити, що людина була висока й худя...

Уранці Мід розгорнув газету і раптом скрикнув:

— Вони знайшли в нашому ліску мертве тіло! Газета пише, що вбитого звали Саймон Вер. Його зақодоли.

— Бідолашний! Хто ж його вбив? — спитала дружина.

— Поліція ще не знає, хоч і підозрює декого.

Мід поцілував свою дружину і пішов на роботу.

В банку, де Мід працював помічником касира, його вважали зразковою людиною. Його, правда, не мали за блискучого фінансиста, ніхто не думав, що він стане фінансовим мудрецем, який здивує світ своїми ділами. Він і сам не сподівався на це. Мід вважав, що з часом стане касиром. Він не курив, не пив, ніколи не сварився з дружиною, акуратно сплачував по рахунках, збирав потроху гроші.

Те, про що він прочитав у газеті, ані скільки не порушило його спокою. У вечірньому випуску газети Мід прочитав, що поліція заарештувала якогось Енді Харлі, підозрюючи

його в убивстві. Переглядаючи газету далі, Мід побачив фотографію Арнольда Шоу, секретаря вбитого й одразу ж впізнав його: той же довгий крокастий ніс, та ж звисаюча щелепа.

Порадившись із дружиною, Мід пішов до поліції. Там він застав сержанта, який сів за столом і ретельно розглядав свої нігті. Сержант хоч і помітив Міда, але не звертав на нього уваги, аж поки Мід не кашлянув кілька разів.

— Що вам потрібно? — заревів він.

— Я б хотів поговорити з полісменом, — нервово відповів Мід.

— А я що? Коняка?! — спитав сержант.

— Це з приводу вбивства Уера, — сказав Мід. Сержант підозріло глянув на нього й раптом закричав: — Гоген, Гоген!

До кімнати ввійшов високий, хремезний чоловік.

— В чім річ? — спитав він сердито.

— Розкажіть! — наказав Мідові сержант.

Мід, трохи збиваючись, розказав історію з кішкою й про голоси, які він чув у ліску. Закінчивши, Мід хотів було йти.

— Ви куди?
— Додому

— Нікуди ви не підете! Ви є важливий свідок.

— Але, але... — почав було Мід,

— Помовчте мені! — порадив Гоген. Потім він закричав: — Ей, Ленці! Візьміть-но цього парубка в підвал і тримайте там до мого розпорядження...

Поліція звільнила Харлі й заарештувала Арнольда Шоу. Всі факти були проти Шоу. Було доведено, що Шоу негідник і це не перший його злочин. Всі були певні, що Шоу потрапить на шибеницю. Мід, викликаючи на суд, докладно розповів про ту ніч у ліску.

Потім виступив прокурор і, нарешті, слово одержав містер Джерден — захисник Шоу. Містер Джерден почав допит Міда з того, що протягом кількох хвилин пронизував його наскрізь своїм поглядом, потім відкрив огонь:

Запитання. — Ваше ім'я? Відповідь. — Уільярд Мід.

Запитання. — Це ваше справжнє ім'я? Відповідь (трохи схвильовано). — Власне кажучи, ні, сер. Мене охрестили ім'ям Еттельберт Уільярд Мід.

Запитання. — Ага! Живете під псевдонімом? Чому? Відповідь. — Бачте, мене перестали звати Еттельбертом ще тоді, коли я був хлопчиком.

Запитання. — Що ж ви там накоїли, що вирішили змінити ім'я? Відповідь. — Нічого, сер. Просто мені не подобалось ім'я Еттельберт.

Запитання. — Ага! Коли ви змінили ваше ім'я? Відповідь. — Майже 16 років тому, коли я вперше приїхав до цього міста з Каїра.

Запитання. — Отже, ви не американський громадянин? Відповідь. — Американський! Я народився в Каїрі, в штаті Іллінойс.

Запитання. — Отже, ви протягом 16 років живете під вигаданим прізвищем? Відповідь. — Я б цього не сказав.

Запитання. — Ви одружені? Відповідь. — Так, сер.

Запитання. — Скільки разів? Відповідь. — Тільки раз.

Запитання. — Ви впевнені в цьому? Відповідь. — Так, звичайно.

Запитання. — В такому разі, де ж ваше свідоцтво про шлюб? Відповідь. — Я не ношу його з собою.

Запитання. — Де ж воно? Відповідь. — Я гадаю, що вдома.

Запитання. — Ви гадаєте, але ви не впевнені? Відповідь (схвильовано). А скажіть, хто ж носить з собою свідоцтво про шлюб?

Містер Джерден засичав: — Відповідайте на мої запитання без жодних зауважень! Вам відома міс Роза Ферланг? Відповідь. — Так.

Запитання. — І досить добре? Відповідь. — Так.

Запитання. Ага! Що ж ви з нею робите? Відповідь. — Я бачу її в банку. Вона працює там.

Запитання. — А чи бачили ви її колинебудь поза банком? Відповідь. — Кілька разів.

Запитання. — А де ви були 10 серпня 1925 року ввечері? Відповідь. — Я не пам'ятаю, відтоді вже минуло багато років.

Запитання. — Я освіжу вашу пам'ять. Чи заперечуватимете ви, що того вечора ви були на вокзалі з вищезгаданого Розою Ферланг і в руках у вас був її чемодан? Відповідь. — Можливо, що це було й так.

Запитання. — Що ви можете ще сказати про ваші інтимні відносини? Відповідь (злякано). — У нас не було інтимних відносин! Вона їхала на дачу й я допоміг їй нести чемодан.

Містер Джерден підморгнув присяжним засідателям, мовляв, знаємо, як ви допомагали... Він продовжував допит.

Запитання. — Чи відома вам міс Еффі Петерсон? Відповідь. — Так. Вона наша сусідка.

Запитання. — Може щось більше, ніж сусідка? Відповідь. — Скажемо, приятелька.

Запитання. — Може щось більше, ніж приятелька? Відповідь. — Це брідка інсинуація! Моя дружина й я приятелюємо з міс Петерсон та її чоловіком. Ми інколи граємо разом у карти.

Запитання. — А чи в карти? А що ви робили вночі 2 вересня? Відповідь. — Я не знаю.

Запитання. — У вас зручна пам'ять, містер Мід. А що буде, коли я скажу вам, що 2 вересня близько опівночі ви вилазили з вікна міс Петерсон у білизні? Відповідь. — Я цього не пам'ятаю.

Запитання. — Ви письменник, містер Мід? Відповідь. — Ні, сер.

Запитання. — А яка ж ваша професія? Відповідь. — Я помічник касира в національному банку.

Запитання. — Ага! А чи не пам'ятаєте ви, що п'ять років тому в цьому банку сталося кілька таємних крадіжок? Відповідь. — Пам'ятаю.

Запитання. — Чи не допитували вас у цій справі? Відповідь. — Так, допитували всіх, починаючи від директора банку.

Запитання. — І як же вам пощастило викритися? Відповідь. — Я не розумію, про що ви говорите.

Запитання. — Ах, ви не розумієте! А злодія (тут містер Джерден пильно глянув на Міда), а злодія не спіймали? Відповідь. — Ні.

Містер Джерден багатозначно знизав плечима.

Запитання. — А чи не чули ви колинебудь таке ім'я — Дон Жуан? Відповідь. — Ні, сер.

Запитання. — А чи не прозивали вас колинебудь Дон Жуаном Окхерста? Відповідь. — Ні.

В цей час було оголошено перерву. Читаючи за кілька годин у газетах звіт про судове засідання, Мід побачив там свою фотографію, яка виглядала досить зловісно. Тут же було вміщено і фотографію міс Петерсон. В одному з заголовків стояло: «Чи був Мід Дон Жуаном?» Другий кричав: «Десятки коханок у свідка!» Третій стверджував: «Свідчення неспізнаного злодія!»

Після перерви містер Джерден продовжував допит:

Запитання. — Як звали кішку? Відповідь. — Яку кішку?

Запитання. — Як, яку кішку? Ви що? Вже забули про неї? Скільки їй років? Яка вона на масть? Відповідь. — Не пам'ятаю, не знаю.

Запитання. — Ви можете показати її судові? Відповідь. — Ні.

Запитання. — Ви любите кішок? Відповідь. — Ні.

Запитання. — Тоді, як же ви хочете переконати присяжних засідателів у тому, що холодної ночі ви — людина, що ненавидить кішок, залишили теплу кімнату, щоб знайти кішку, імені, віку і масті якої ви не знаєте? — Мід мовчить.

Запитання. — Чи вважаєте ви, що нормальні люди роблять такі вчинки? Відповідь. — Так, я боюся, що вона замерзне.

Запитання. — Звідки ви знаєте, що це вона? Може це був він — кіт? Адже ви бачили його лише кілька хвилин? Відповідь. — Я завжди називаю кішок — вона.

Містер Джерден кинув багатозначний погляд на присяжних і стукнув кілька разів пальцями по лобові.

Запитання. — Ви стверджуєте, що повзали навкарачках і щось говорили? Що саме? Відповідь. — Що саме? Няв-няв-няв-няв!

Захисник наказав Мідові: — Покажіть присяжним засідателям, що ви робили тієї ночі! — Зашарвівшись, Мід став навкарачки і поповз по судовому залу, нявкаючи фальцетом.

— Ви можете повернутись на своє місце, — сказав суддя.

Мід не встиг підійти до столу, як захисник знову накинувся на нього.

Запитання. — Чи бували у вас припадки? Відповідь. — Ні.

Запитання. — Чи не вдарив вас хтось колінебудь важким по голові? Відповідь. — Можливо.

Запитання. — А скажіть, коли ви гналися за вашою уявленою кішкою, вам не здавалося, що ви самі кішка? Відповідь. — Ні.

Запитання. — Отже, ви наважуєтесь стверджувати, що у вас ніколи не було галоцинацій, що ви ніколи не уявляли себе кішкою, а, проте, чули голоси в ліску? Відповідь. — Так.

Запитання. — А чи були ви колинебудь у будинку божевільних? Відповідь. — Ні.

— Все! — сказав Джерден і посміхнувся присяжним засідателям.

За кілька годин Мід читав у екстремному номері газети аршинні заголовки: «Людина-кішка»; «Диана поведінка свідка»; «Свідок свідчить навкарачках!»

Чи треба додавати, що Шоу було виправданно.

Коли Мід другого дня після суду, йдучи на роботу, проходив повз будинок Петерсонів, вони холодно оглянули його з ніг до голови й повернулися до нього спиною. Хлопчак на вулиці, забачивши його, кричав: — Няв! Співробітники в банку зустріли його холодно, офіційно. За кілька хвилин його покликав директор. Він дуже шкодував, але був непохитий у своєму рішенні.

— Репутація банку над усе. Так, я знаю, що в цих газетних історіях немає ані крихти правди. А проте... ви розумієте мене, Мід, Мені дуже шкода розставатися з вами...

Через тиждень Мід продав свій будинок і переїхав до Нью-Йорка. Він змінив своє ім'я на Едмунд і, як переказують, займається тепер дрібною торгівлею, і що справи його дуже погані.

Річард КОННЕЛ

Скорочений переклад з англійської.

Дружній шарж В. Литвиненка

НЕ ПЛАЧ, МАРИНКО!

Малюнок К. Агніта

— Чого плачеш, Маринко?
 — Загуби-ила-а ключі-і від таткової ша-афи...
 — Перестань! Татко до тієї шафи ніколи не заглядають.

ПАМ'ЯТКА ПОЕТОВІ

I.
 Всіх поезій не злічити,
 Бо й поетів не злічить.
 Вам — читати, їм — творити,
 Їм творити — вам хвалить.
 Тільки так бува іноді —
 Не побачиш їх лиця.
 І часу свого шкода
 І енергії співця.
 Щоб не бути голосливим
 І не трапити в біду —
 З трьох поезійок предивних
 Я цитати наведу.
 Ритм доводиться м'яяти,
 Що ж на «ямба» перейду.

II
 «Я в пам'яті своїй зберіг
 І попів хат і пил доріг»,
 Писав колись Микола Рудь.
 Цих слів, читачу, не забудь.
 Два роки зникли в піні хвиля.
 Промовив Глущенко Василь:
 «Я в пам'яті своїй зберіг
 І крик дітей і пил доріг».
 Світи ж нам, авторе, зорею!
 А ми перейдем до «хорею».

III
 «Даль перейдених доріг
 Я навів в душі зберіг» —
 Написав Дмитро Луценко,
 А тепер уявим сценку:
 Якось автори зустрілись,
 Успіхами поділились.
 Прочитавши про дороги,
 Міцно за чуби вхопились.
 Гей, читачу, на підмогу!

IV
 Віє вітер — вітруга...
 В Львові об'явився Шульга.
 Пише хлопець шохвильни:
 «Ідуть вквітчані машини,
 не машини, а пісні».
 Пригадалися мені
 Вірші славного Тичини,
 Що живуть тринадцять років
 І не старіють, нівроку!
 — «доганяла я підводи —
 не підводи, а пісні».
 Отакі у нас пригоди
 Стались наяву, не в сні.

С. ГАНЕНКО

СКРОМНИЙ ДИРЕКТОР

До цього часу в Орджонікідзевському районі м. Харкова мало хто знав директора ремісничого училища № 15 т. Рабиновича. Директор, як директор. Скромний собі чоловік, ми б сказали — навіть соромливий трохи. Ні що інше, а саме ота соромливість утримувала директора навідатись в учнівський гуртожиток, в якому були побиті шибки і холодний осінній вітер прогулювався по кімнатах.

Мабуть через свою скромність т. Рабинович жодного разу не заїкнувся і про неполадки у навчанні своїх вихованців...

І раптом прізвище скромного і навіть трохи соромливого директора з'явилося у всіх на устах.

Рабинович замислювався не раз і не двічі над своїм становищем. Відсутність популярності своєї скромної особи в районі мучила директора ремісничого училища.
 — Нічого, дайте розгорнутися... Скоро ви довідаєтесь, що таке Рабинович, — думав директор.

І така нагода трапилась. Підоспів черговий випуск учнів ремісничого училища.

Директор негайно скликає своїх найближчих помічників — бухгалтера та касира і каже:

— Друзі, а що коли б з цього приводу бенкет... та такий, матері його шапка грошей, щоб аж чортам стало душно!

Помічники з захопленням приєдналися до спокусливої пропозиції свого директора. І почалася лихоманка.

Замовляються запрошення, складається список званих гостей, підшукується найкраще в районі приміщення, домовляються з артистами джазом...

Все поставлено на широку ногу. «А гроші?» — раптом виникає думка в Рабиновича.

Та не встигла ще згаснути перша думка в голові директора, як уже спалахнула нова — інша.

До кабінету знову негайно викликали помічників — бухгалтера, табельника, калькулятора, касира.

— Скільки ремісничників у відпустці? — запитує директор.

— 79, — випалює табельник.

— Де їхні продуктивні картки?

— В бухгалтерії, — відповідає бухгалтер.

— Скільки грошей в касі го-

тівкою? — силпе запитаннями директор.

— Вистачить! — рапортує касир.

— Картки 79 ремісничників отоварити, всю готівку з каси видати мені на організацію вечора! — наказує директор.

А через годину директор уже мчить у відділ постачання Верстозаводу, «організовує» вино, горілку та всілякі ласощі.

...Аж ось настав і довгожданий вечір.

Приміщення крикливо ілюміновано, у залі гримить музика. На дверях стоїть міліціонер і, привітно посміхаючись, перевіряє запрошення. Але ось привітна посмішка зникає з обличчя міліціонера. До дверей підходить ремісничник.

— Не велено пускати! — І богатирська фігура заступає вхід.
 — Давайце не будемо! — відповідає міліціонер і тут же ввічливо вклоняється, пропускаючи заступника начальника Харківського обласного управління трудових резервів т. Снігерьова.

Веселяться гості. Лунають запальні тости за нових спеціалістів, що товпляться юрбою біля входу, намагаючись проскочити у заборонений зал.

І десь уже насвітланку звані гості злегка похитуючись, тиснуть на прощання руку т. Рабиновича, п'яного від хмелю та щастя. Тепер він найпопулярніша людина в районі.

Незабаром в обласному Управлінні трудових резервів захвилювалися.

А ви знаєте, Рабинович, здається, того... перехватив з отим вечором...

Думали, гадали і видали наказ. «Директору ремісничого училища № 15 т. Рабиновичу М. А. за організацію для запрошених спеціальної вечери, на що витрачено незаконно державні кошти, — оголосити догану.

Начальник Харківського управління трудрезервів — Сергеев».

Легко одбувся директор ремісничого училища № 15! Розтринькав продуктивні картки, пропив державні гроші і дістав лише догану.

Малуватю!
 Р. СТРЕЛЬНИКОВ
 м. Харків.

В АНТРАКТІ

Малюнок Г. Володька.

— Не подобається мені спектакль.
— Мені теж. Невдалі народні сцени.
— А хто ставив?
— На жаль, народний...

Нова хата

Починає вже світати...
З голубим відерцем
Ходить маляр коло хати,
Звеселяє серце.

І віконниці і стіни
Розписав на диво.
Стала жінка біля тину,
Глянула щасливо
І спитала:

— Гей, маляре!

Що в твоїм відерці?
Твої фарби грають жаром,
Будять пісню в серці!

Відказав маляр:

— Як горе

Ми прогнали з хати, —
Звичайнісінькі кольори
Сонцем можуть стати!

Надія ХОМЕНКО

САМ СЕБЕ НЕ ПОЗНАША

Деякі підприємства місцевої промисловості випускають недоброякісну продукцію.
Малюнок В. Литвиненка

— Що таке?!
— Дзеркало вашої фабрики, товаришу директор!

ЛЕГКИЙ ЗАРОБИТОК

Є один спосіб заробляти гроші: чесно працювати і одержувати те, що тобі належить. Але теперішній керівник Київської філії тресту «Цукропромпроект» Моянський М. І. і його попередник Трахтенгерц А. І. знають інший спосіб. Він, цей спосіб, не вимагає ні напруженої праці, ні особливого напруження думки.

Після детального вивчення згаданого способу, маємо можливість докладно розповісти про нього.

Так от, філії було доручено зробити комплексне проектування 12 цукрозаводів, що відбудовуються і реконструюються. Минув 1945 рік, кінчається 1946 рік. По жодному заводу проектування не закінчено. А план по філії у грошовому виразі набагато перевиконується!..

— Типове окузаметування! — скаже дехто.

Не поспішайте з висновками. Не такий Трахтенгерц і Моянський, щоб...

Цього разу згадані проектант вдалися до іншого фокусу. Оскільки комплексне проектування — кропітка і мало прибуткова робота, вони відмовилися від нього і взяли виготовляти окремі, подрібнені проекти і збувати старі. До того ж — збувати по підвищених цінах.

Так, проект для Городищенського цукрозаводу філії не коштував ні копійки, а злупили з заводу 5.400 карбованців. На виготовлення проекту для Верхнянського заводу філія витратила 2.629 крб., а з заводу взяла круглу суму — 5 тисяч крб. Вартість проекту для Смілянського цукрозаводу — 8.562 крб., а з замовця стягли 18 тисяч крб. Так само «округляли» вартість проекту для Жашківського, Іванківського, Миронівського та інших заводів.

Таким чином Трахтенгерц і Моянський перевиконують план і мають великі понадпланові нагромадження.

— Де ж тут легкі заробітки? Не бачимо їх, — скаже хтось.

Так справді, легких заробітків ще немає, але базу для цього створено.

Маючи понад 1 мільон карбованців понадпланових нагромаджень, Трахтенгерц і Моянський почали їх роз...

Ні, не роздавали. Вони розробили новий проект відрядної оплати праці службовців і

керівних працівників філії. Звісно, не забули і про себе.

І ось тут починаються легкі заробітки. Підписав папірець — гони карбованці, дав розпорядження — одержуй червінці, подивився на проект — маеш сотні карбованців, а крім того ще й винагорода.

І пішла писати губернія!

Трахтенгерц та Моянський не скупляться. Їхня щедрість, за рахунок держави, не знає меж! Звичайні працівники щомісяця тут одержують по 5—8 тисяч карбованців. Навіть світлокопювальниця замість законних 30 копійок за копіювання креслення одержує по 50 карбованців і за місяць заробляє по 6 тисяч карбованців, палітурник — 4 тисячі карбованців.

Не забуває Моянський і себе, і головного інженера Кравченка. Вони щомісяця крім зарплати одержують ще так, ні за що ні про що, по 1.100 карбованців, а бухгалтер Кунко так само ні за що бере собі по 1.500 крб.

Але основні джерела легких способів діставати гроші попереду.

Найголовніші джерела це — патока. Одержала її філія з цукрозаводу небагато, щось кілограмів з 100 тисяч. А скільки за ці кілограми зроблено, які операції проведено!

Патокою відремонтували контору. Патокою відремонтували автомашину. Нею ж підмазали

деяких добрих знайомих. На ці потреби витрачено 71.209 кілограмів.

Не скисла і решта патоки. Керівники проектної філії спроектували своєрідне річище і вилили туди патоку. І ось з цієї медової річки почали набирати солодку рідину хто хотів. Брали відрами і навіть діжками.

Заступник керівника філії «Цукропромпроект» Осячанський хапнув собі тисячу кілограмів, інженер Мединський — 914 кілограмів, колишній агроном Лев'їн взяв собі поласувати 1.192 кг.

І цього разу керівник філії Моянський діяв за правилом:

— Дбаючи про підлеглих, не забувай і себе.

І він на всякий випадок одержав собі 4 тисячі кілограмів патоки.

Одне слово, коли ще згадати утруску, усущку, нестачу, вивірювання і просто крадіжки 3355 кілограмів, то виходить, що рівно 100 тонн патоки — як корова язиком злизала!

Коли ж врахувати, що згадана патока була перероблена на карбованці, то стане зрозумілим, як легко тут заробляються гроші.

Як бачимо, Моянський діє. Орудує сотнями тисяч карбованців. Це ж в межах маленької філії, яка притулилась десь на тихій Михайлівській вулиці під номером 11!

Ех! Не тут би йому сидіти...

Г. ЗАГАДЧЕНКО

ПОВЕРХОВЕ КЕРІВНИЦТВО

За останні п'ять місяців шахта № 9-біс заборгувала країні тисячі тонн вугілля. Таке ганебне відставання не викликає тривоги у начальника шахти Леонова. Він дуже рідко спускається в лави, вибої.

У нього звичка є стара:
З вершин високої посади
Спостерігати на-гора
Лише копри та естакади.

І шахта, задніх пасучи,
Відстала тут не випадково,
Бо, на поверхні сидючи,
Він і керує... поверхово.

Микола УПЕНІК
м. Ворошиловград

1. Терентій Никодимович приїхав на службу в доброму настрої і здорові.

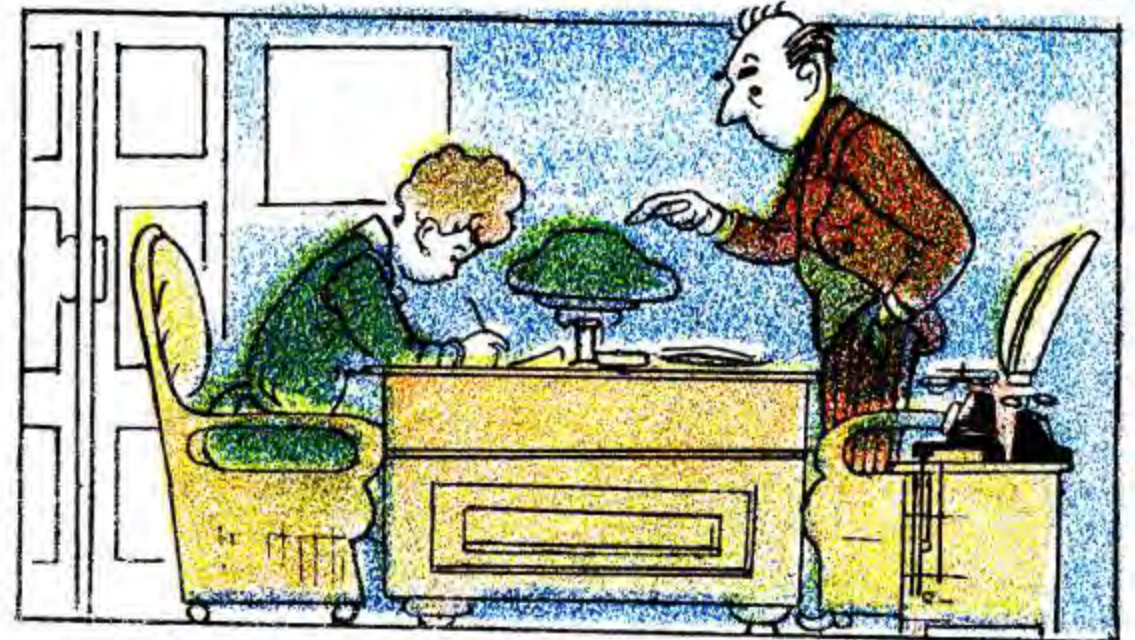
2. Друга помічниця головної секретарки занесла свіжі газети.

— Неприємність, Терентій Никодимович. Пишуть, що в нашому тресті роздуті штати.

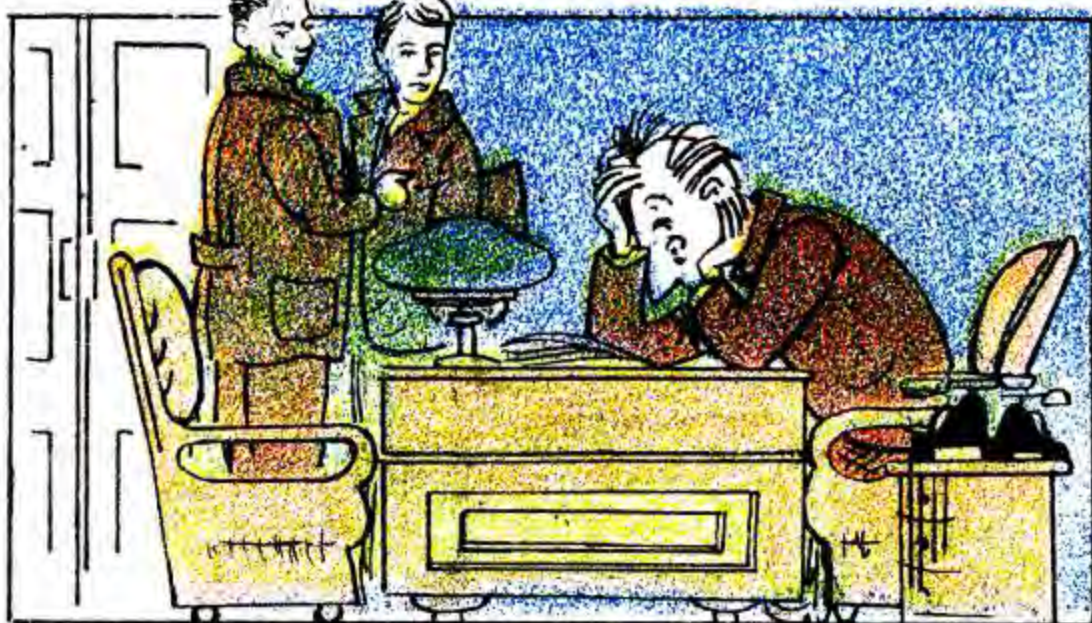
— Як так роздуті? — скипів Терентій Никодимович...

3. ...і вирішив особисто перевірити штати. Перевірив, роздутих штатів не знайшов.

4. Терентій Никодимович викликав чергову стенографістку й продиктував спростовання в газету.

5. А на другий день до Терентія Никодимовича у трест завітали працівники Держконтролю. Роздуті штати вони знайшли, про що й склали відповідного акта.

6. А за актом, як відомо, слідують відповідні висновки.

ПИЙТЕ ВАЛЕР'ЯНКУ!..

— Алло! Алло! Швидка допомога?
 — Що там у вас горить?
 — Я питаю — це швидка допомога?
 — Ну, швидка...
 — Голубчику, карету!.. Швидше карету!
 — На який літак?
 — Алло!.. Це швидка допомога?
 — А ви куди дзвоните?
 — Мені швидку допомогу!..
 — А я що? Опера? Я й є швидка допомога.
 — Що за жарти? Людині потрібна карета!..
 Сердечний припадок!..
 — Тільки не кричіть. У мене барабанна перепонка не казенна. Кажіть толком: на який літак? Скільки багажу? Куди заїжджать?
 — Швидше запишіть адресу!..
 — Зараз... Пасажир один?
 — Один!.. Тільки швидше!..
 — На Київ летітиме, чи на Москву?

— Слухайте, поки ви жартуватимете, людина полетить на той світ!..
 — Ну, це вже ви жартуйте. У нас на той світ не вистачить бензину.
 — Вам бензину?!.. Я заплачу готівкою, тільки швидше...
 — А навіщо мені ваша готівка. У нас бензин казенний.
 — Тоді виїжджайте!.. Тільки з лікарем!..
 — А навіщо лікар? Боїтесь, що закачає? Ну й народ!.. Ще на землі, а вже закачало..
 Давайте адресу... Карета буде через п'ять хвилин. Тільки, щоб не довго ждати.. Приготуйте багаж.
 — Який багаж?.. Куди багаж?..
 — Починай спочатку... Вам потрібна карета швидкої допомоги?
 — Потрібна.
 — В аеропорт?
 — В який аеропорт?! У лікарню!!! Розумієте?! В лікарню!!!
 — А-а-а, в лікарню? Так ми туди не возимо.

— Я буду на вас скаржитись! Ваше прізвище?..
 — А ви, товаришу, не хвилюйтесь. Хочете скаржитись? Будь ласка. Пишіть заяву до міськздороввідділу.
 — І напишу... Швидка допомога зветься!..
 — А то не швидка! Спробуйте без нас вилетіти з Одеси. Хто вас на аеродром доставить?.. А ви з усякими пустяками сюди лізете. Подумаєш — сердечний припадок!.. Пийте валер'янку!..

Все це діється в Одесі. Під вивіскою «Станції швидкої допомоги» наживається купка шахраїв і комерсантів. З відома міського відділу охорони здоров'я, яким відає т. Заворотнюк, «карети швидкої допомоги» перевозять пасажирів і багаж з міста на аеродром і з аеродрому до міста.

Як видно одеським комерсантам від медицини без прокурорської «швидкої допомоги» не обійтись.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

При Радомишльському міському споживчому товаристві відкрито дитячий санаторій для курей, хворих на виснаження організму. Перша партія виснажених курей у кількості 990 штук, після 5-денного посиленого харчування, поправилась тут на 95,5 кілограма... кооперативного рису. Про це свідчить лікувально-санаторний акт такого змісту:

«Мною завідувачем крамниці № 1 МСТ м. Радомишль тов. Рабинович, завідувачем торговельного відділу МСТ Меншиковим складено цей акт в наступному:

Цього числа в МСТ поступило 990 курей, які потребують посиленого харчування, в зв'язку з чим для підтримання їх здоров'я треба було щодня на одну курку витрачати по 20 грамів круп'яних виробів (рису), а оскільки поступило 990 курей, то за 5 днів витрачено 95 кг і 500 гр круп'яних виробів, яка кількість підлягає сисанню.

РАБИНОВИЧ,
МЕНШИКОВ»

Голова МСТ Коростишевський нахвал на акті резолюцію: «Спв-сать».

Як бачиш, шановний Перче, турботи радомишльських кооператорів про «посилене харчування» курей поки що вилялись в центнер рису. Кажу поки що, бо коли цих кооператорів вчасно не спляти, то вони, чого доброго, почнуть «підтримувати здоров'я курей» яєшнею з салом.

НЕ КООПЕРАТОР

Київ Перцю

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Не так давно трапилася зі мною така пригода, що чуть не вбився у власній хаті, серед білого дня.

Було це так. Замовив я Хирівському лісозаводу ліжко. «Тобі, кажуть, як демобілізованому, зробимо, ще й до хати приставимо».

Приходжу якось додому, дивлюся... привезли! Страх мене взяв одразу. Височить, бачу, щось такого фасону... не то гарба, не то — здоровенні ясла. Вилізти на цю споруду можна — або з розбігу, або з допомогою драбини.

Приніс я копилі зо дві сна, пристелив усю територію того ліжка і почав на нього вибиратись. Ех, як піде воно ходором! То об стіну вдариться, то аж до печі перекосяться. Карусель та й годі! Раптом... гу-гу! Стук-грюк! І полетів я разом з перекладинами на підлогу.

Привалило так, що прибігли мене рятувати начальник цеху Василь Максимович Кисельов і сам директор лісозаводу Григорій Семенович Сазонов.

— Дуже забився? — питають.

— Ні, — кажу, — не дуже, сіно врятувало...

— Не журись, Панасе! Ми його зараз наново склеїмо.

Підбадьорили і пішли десь кляти.

А я оце сів писати тобі, шановний Перче, листа і питаю: чи наважитись мені ще раз вибиратись на те ліжко, як привезуть, чи нехай спочатку директор з начальником цеху ляжуть і випробують?

Може після цього крашу продукцію випускатимуть.

Панас ХМЕЛІВСЬКИЙ

Хирівський лісозавод,
Знам'янський район
Кіровоградської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

І чого тільки немає в нашому залізничному клубі на ст. Пришиб. Лекцій немає. Доповідей немає. Гуртків немає. Розваг немає. Дуже рідко бувають кіносеанси, а після них, як сказано в афіші, «танці під радіолу». Але не вір очам своїм — немає ні танців, ні радіоли.

Зате є в нас завклубу т. Плющ. Та він більше завідує не клубом, а клубною «радіолою» (так т. Плющ називає наш патефон). Ми того патефона-радіоли ще не бачили й не чули, бо т. Плющ гуляє з ним на приватних вечірках.

У нас є така ділова пропозиція: оскільки т. Плющ переобтяжений

організацією приватних вечірок під клубну «радіолу», — дати нам нового завклубу. А т. Плющ хай собі гуляє.

ГРУПА МОЛОДІ (підписи)
ст. Пришиб.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

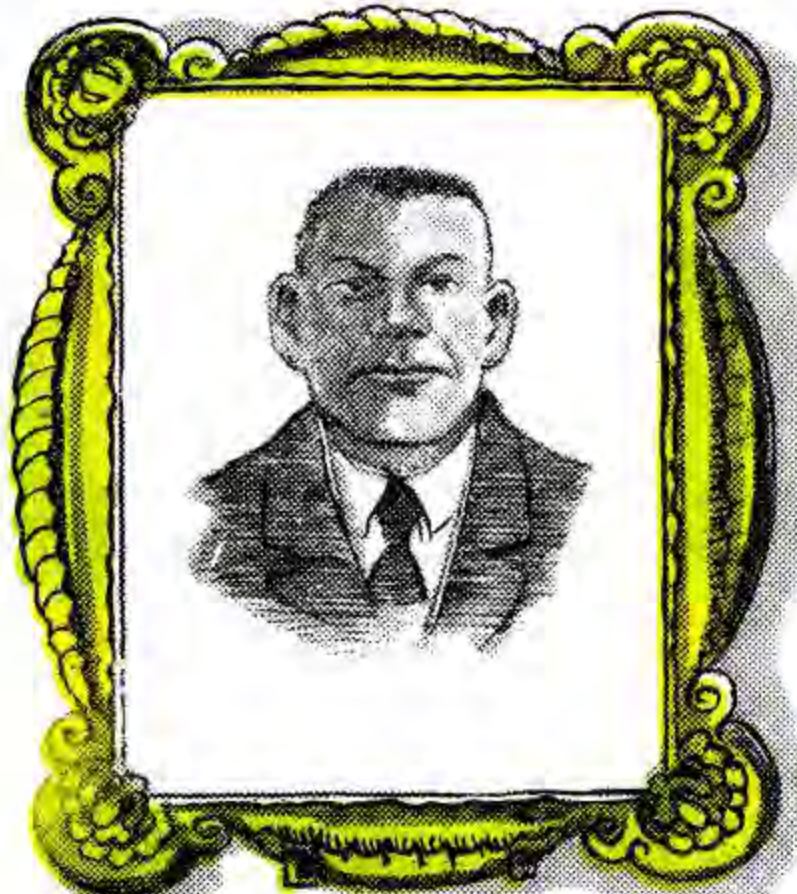
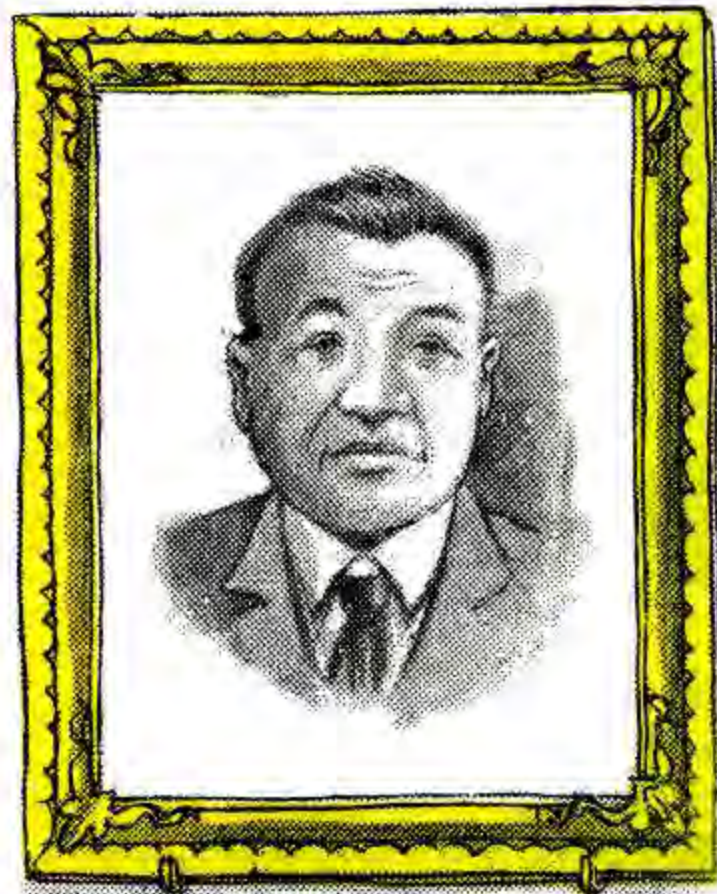
В 1944 році, після смерті батька, моєї матері Седак Є. Є. було призначено пенсію на виховання молодшого сина Віктора, нині учня 5 кл. Будянської середньої школи. Два роки намагалася мати одержати ту пенсію, але й досі ще не одержала, мовляв, десь зник «лицевий рахунок». Уже й я, демобілізувавшись після хвороби, разів 15 їздив до відділу соцзабезпечення Харківського сільського району. Але там мені радять прийти «в середу» на тім тижні, або «в четвер» на ген тім тижні. Але, як відомо, на кожному тижні є свої «середі» й «четверги». А на рік їх набереться понад сотню, а на два... Одне слово, я так і не доб'юся, на якому тижні, в яку «середину» чи «четвер» і в якому році думає Харківський районський соціального забезпечення сплатити ту пенсію.

М. СЕДАК

Інвалід Вітчизняної війни,
с. Буди, Харківської обл.

ВІД ПЕРЦЯ: В нас є така думка, що в першу ж середу після одержання цього номера журналу пенсія буде сплачено. А в четвер уже візьмуться й за тих, хто вигадав оту дворічну тягину.

Який Сава — така й слава!

Знайомтесь, читачу! Перший справа, то Панас Сергійович Олексієнко, голова Дніпропетровської облспоживспілки. Прославився він тим, що взявся пожати лаври знаменитих тульських майстрів, які підкували блоху. «Що там блоху підкувати! — сказав Панас Сергійович, — я підкую всю Дніпропетровщину!...». І доставив з Казані в споживчі товариства області 400 пудів підків для чобіт. Та ще не яких-небудь, а 45-го і 46-го розмірів, щоб показати, як кажуть товар лицем. В сусідніх областях споживча кооперація розгортає торгівлю продуктами харчування, товарами широкого вжитку, а Панас Сергійович пішов по іншій лінії. Бази райспоживспілок набиті саньми, якими можна їздити на півночі, а не на півдні, дугами для битюгів, яких на Дніпропетровщині немає, «вічними» залізними гудзиками по 25 карб. штука(!) та іншими «ходки-ми» товарами на суму 5.300.000 крб. Торгувати так торгувати!

Посередні — директор Яготинської МТС Григорій Ничипорович Грибенко. Не так славен він, як його хата. І не так хата, як піч. Григорій

Ничипорович виміняв її на трактора. І зробив це так: голова артлі ім. Ворошилова попросив у директора МТС трактора вилізти на зуб. «Дам трактора, — каже директор, — коли даси пічника». «Даю», — відповів голова. «Бери трактора», — сказав директор і зняв з артлі ім. Чапаєва трактор для артлі ім. Ворошилова. Отак з'явилася піч у хаті Григорія Ничипоровича Грибенка. До речі, хату в робочий час ремонтували йому робітники МТС.

Крайній зліва — начальник Київського міського відділу місцевої промисловості Королюк. Його портрет «Перець» публікує по просьбі малечі, яка дуже хоче подивитись на «того дядю», який наводило київські крамниці не іграшками, а страхопудами. Дивіться, дітки! Оце й є той дядя, який керує київськими райпромкомбінатами, а райпромкомбінати під керівництвом цього дяді виробляють оті страхопуди, що лякають не тільки дітей, а й дорослих. Тільки дядя Королюк не боїться цих страхопудів, звик до них і справді вважає їх дитячими іграшками.

Не нова ця чорна справа...
 Черчилль знов у дзвони б'є.
 Видно геббельсова слава
 Йому спати не дає.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук, (відп. редактор). О. Міхалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34.
 Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 19-20 (102-103) (на укр. мові). Підписано до друку 29.XI—1946 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк.
 Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.